

¡C U - C U T I !

Preu d'aquet número: 20 cèntims

Llista de la Bogadera

Ja acabem de posar el peu al coll de las festas sense que hagin conspirat contra las mateix as més que 'ls núvols y la Catalana de Electricitat.

Els altres que las miravan de mala mirada han tingut de deixar assobre la taula *sus aviesos propósitos* de destorbarlas reservantse per un'altra ocasió en que hagin après de jugar més fi y no ensenyin las cartas com han fet ara.

De forasters no'n vulguin més; hem tingut representació de todas las comarcas catalanas descobertas y de las que anirà descobrint *La Veu de Catalunya*, que en aixó hi té la má trencada.

Lo que hi há es que 'ls temps han cambiat y que 'l clàsich pagés ignoscent y taujanot ja no més se troba a las mil y una aucas de redolins que aquets días s'han editat: ara'l més tonto serviria pera arreglar alló de la nota del Va ticá en termes que ni el mateix Canalejas hi tindria res que dir. El cas es que, sigui perque aquesta remesa de policías *bien parecidos* que'ns han arribat de Madrid han esquivat als *mossegas* que van a la que salta de descuidats, o perque a fora han après alló de que a Barcelona no val a badar y de que aquí no's pot fer el pagés sinó de certa manera y per lo que convingui, es el cas que aquets días els diaris no han portat—al menos un servidor no ho ha llegit—las obligadas gazetillas, tan comuns en ocasións com la d'ara, donant compte de que *un forastero fué timado por el procedimiento del cartucho de perdigones*, que es el procediment més guerrero, o pel del *gato*, que es el més bestial, o pel del *entierro*, que es el més macàbrich, o pel del *portugués*, que es el més extranger.

No cal dir que celebrém moltíssim la *vivor* de que han donat provas els nostres hostes d'aquets días, ja que tant com ens complau que vinguin a Barcelona a deixarhi de bon grat els ulls de bou de la gerra, ens dol que sen hagin de dester per forsa... o per manya.

Comptadas han sigut las familias que aquets dias no hagin tingut dispesers *á todo estar* ab l'agravant de que aquets son dels que quedan a deure l'hospedatge, cosa que també sol succeir a las *patronas* professionals.

Donchs sí, senyors; lo més notable de las festas es que se'n hagin fet, perque aixó prova que la nostra Hisenda muuicipal ha millorat moltíssim d'ensá del darrer mes de maig en que no's varen poguer realisar las proposadas per certs regidors de certa Comissió, per falta del fondo necessari... Res, que va ser una qüestió molt fonda que no volém enfondir més perque acabaria per pendre 'l caràcter d'abisme y dels abismes ja se sab que aquell que hi cau ja no'n surt més, y de que hi cauríam n'es garantia 'l fet de que hem comensat a r elliscar de resultas d'una ensopegada que

várem donar ara fa dos números ab un entrebanch que nosaltres creyam que no podia ser més plener. La veritat es que divago y no se per ahont comensar.

Posemshi per lo que més salta a la vista: las *lluminarias*. ¡Fillets de Deul Aixó sí que ha estat cosa bona; hi havia un encesa tal, que sort que las institucións estavan mal fetas y las companyias de electricitat no tenian prou fluit y que's trencavan bombes per mor de l'excés de corrent, o sino a horas d'ara Barcelona faria xup xup com dintre d'una olleta de de cou dinar.

Els arbres de la Rambla eran més florits que una revista de salóns del *Ciero* (abans o després d'elutuada); entenémse, florits de flors lluminosas, que aquesta era la gracia.

A n'els que 'ls va sorprendre més la innovació va ser als pobres pardals que per por de patir de la *guta serena* varen tenir d'emigrar al carrer de Fernando.

¡Alló sí que era un gust, cavallers! Després de donar un tom per la Rambla un hi reposava la vista en aquella fosquetat y negror esgarrifosa en la que s'hi deuen haver refugiat aquets días tots els mussols, olivas, sibecas y ratas pinyadas de la Comunitat.

Després ens vindrá a predicar en Llanas de de que

“Mentres el sol fa claror,
posa oli a la llumanera
per quan vingui la foscor.”

¡Prou s'hi van matinar els vehins del carrer de Fernando a posarnhi d'oli a la llumanera al pic del mitj día! Però va venir el vespre y tota aquella restallera de *peras* varen fer figa.

Va ser una verdadera llástima perque'l guardià del carrer s'ho valia de debó y tant l'autor del projecte senyor Gallissá com el constructor senyor Ballarín hi varen posar els cinch sentits

A qui'm sembla que 'ls hi costará aquets cinch sentits, y no dirém el sisé perque no tindria ab que parlarlo, es a la empresa “La Catalana de Electricitat” causant de que Barcelona s'hagi quedat a las fosques referent al efecte que hauria produit la enllumenat del carrer de Fernando. Vels-hi-aquí una Compañía que en lloch de donar llum dona fum, o lo que es pitjor, fosquetat. Ara sabrán els vehins del carrer de Fernando lo que s'hi dona d'anar ab malas companyias.

Las demés lluminarias si no han estat a l'altura de la de la Rambla, han superat bon trós en intensitat llumínica a la del carrer de Fernando, com es natural per la raó abans esmentada: moltas bombes d'incandescencia, molta teyera y molts arcs elèctrics taichs que no hi havia més que dir: “dèixem que dre”.

Com correspón a una plassa que está en estat de guerra, la ornamentació bélica es la que ha tingut

o sinó que ho diguin las *fortalesas* aixecadas al carrer Comtal, a la Porta Ferrisa, al carrer Nou etc. Realment, no's pot embocar cap d'aquets carrers que a un no li fassi l'efecte de que li vagin a parar el *quien vive*. La decoració natural—com es molt idem—també ha

Y prous carrers perque aixó aviat semblaria una guía.

Passém als números del programa.

No'ls parlaré del acte inaugural de la Exposició d'Art Antich perque com que l'incident que va produirse va ser qüestió de llenguatge, o sí no teníria

gaire llarg a o sí no's en faríam deu pedras.

El desfilament dels gegants no va efectuar-se fins dos días després d'aquell pera'l que estava anunciat, malgrat lo qual el *Ciero* no'ns en va donar cap *avance*. ¡Alló sí que va ser *canela*! Vagin comptant: gegants més alts que en Berenguer; nanos més nanos que en *Xavieritu*; un cap de llupia com un Collaso; una patúm més grossa que en Bertrán de Lis; Cucaferas marca Lerroux que badaban la boca sense mossegar; áligas y altras aus grapinyadoras dignes de fer niu en un local que jo'm sé del carrer d'Escudillers Blancs...

La gent va estranyarse de que en la comitiva no hi figurés el pagés de ¡Cu-cut! Molt senzillament, va ser perque com

LA MASIA DE LA PLASSETA DE SEPÚLVEDA

(Fot. de nostre col·laborador artístich, F. Rus.)

una representació molt notable. Exemple: el carrer de Xuclá convertit en un bosc de pins que a la plujia d'aquets días fins s'hi veuen fet rovellóns; el de Mercaderes transformat en una salzareda de *pipi* y tot (no gosém a dirne el carrer de Banyes Nous figura un paisatge submari representat directament d'una ilustració de "La Isla Misteriosa" den Juli Verne, etc., etc.

Passém el orientalisme, ens dirigim tot seguit a la memoria la decoració japonesa del carrer de Boqueria ab aquelles *carátulas* de llejias que la den Junoy y ab moltes figures rudimentarias que son deis bambús, que fan recordar al Odón de Buen perque venen a representar el període de transició entre'l mico y l'home.

També es de justicia consignar a d'aquesta classificació l'arch

del carrer de Sant Pau reproduit fidelment a del *Alhambra* perque ja'ls dich jo ab la meua esment de coneixements arquitectòrichs, que alló

passa per un fil. Com a model d'arch de capritxo cal esmentar al del carrer del Carme ¡Alló sí qu'es capritxós! Sembla que a representar Barcelona treynt foch pels caixals, que tots sabém.

el nostre símbol havia d'anar montat, a l'hora perentoria no varem trobar burro, donchs a la *Perdida* y al *Eco de las Cloacas* ens varen dir que'ls redactors eran a fer informació.

Al festival infantil si que'l varem rumbejar de debó el nostre pagés a cavall d'un *hipparion* que'ns va descobrir expressament pera nosaltres el senyor Odón de Buen.

!!!Ah...!!!

Tant la *grandanada* de dissapte com la *criaturada* de diumenge varen ser aplassades fins aquets días, donchs—com terim manifestat—per mor de la pluja va sufrir algunas alteracions el programa y aquets actes van haver de substitui se per una *tronada general* y una font mágica mirada de cap per avall y sense aigua colorida, qu'es tot lo mágich que ha ofert també la de la Plassa Real per culpa, segóns se diu, den Planas y Casals que's va quedar els tints pera oferirlos als polítichs de Madrid que cada día mudan de color.

Els festivals de Bellas Arts també han sigut cosa bona. Allá hi han hagut ballarugas per tots is ils y totes las agilitats: desde la parsimoniosa sardana y'l cerimoniós ball dal ciri fins a la esbogerrada jota aragonesa passant per las dansas valencianas que tenen un xich de tot. Allí hi havia més moviment inútil que al circol den Comas en día d'eleccions.

Ja sé que encara'm deixo molts cosas al tinter però'm trobo rendit, atuit, aclapirat, postrat y anoreat, de manera que'ls suplico que'm fassin franchs els mil y un concursos gimnástichs que s'han fet, els festivals marítims, las inauguracions de museus, els fochs artificials, els batallóns infantils etc., etc.; perque creguin que no hi há cosa més reventadora que'l divertirse per ofici com li passa a un servidor de vostés.

De la retreta y del ball d'etiqueta no'n diré ni un mot perque quan escrich aquestas ratllas encara no s'han ce ebrat, de manera que no sen tenen noticias a no ser que'l *Ciero* las hagi anticipadas. Fassi el favor de mirarho vostés mateixos.

LLEIXIU

Desitjo que aquestas festas hagin estat per vostés motiu de goig, d'alegría, d'esbarjo y divertiment. Lo que es a mi els hi asseguro que sols m'han donat que fer, oroporcionantme disgustos, molestias, inconveniens, v un notable excés de gasto que D'u me'n quart que durés. D'ensá qu aquí estém de festas no puch anar pels carrers perque están farsits de trastos v van sempre plens de gent. No puch pujá a cap tranviá perque m'estimo la pell y ans d' exposarse la vida es preferible aná a peu. No assisteixo a cap teatre perque estich faltat de temps.

Y ara mateix fa vint días que no m'acosto al café porque vaig justet de quartos y em raca gastá el ralet. Creguin que'l cas no es per menos. Desde 'l dia vintitrés que tinch forasters a casa... pro senyors, quins forasters! Figúrinse una familia composta de cinch noyets, duas noyas, pare v mare, que no tenen més que fer que badar per Barcelona y atiparse de valent. Per satisfelshi la gana me'n han donat de mareig! Tot el sant día mastegan! y may están satisfets. A n'el pare, alló, per broma li he tret el nom de Grañé.

LA PLAZA NUEVA

—Qué hace usted asentat aquí que le veo ha más de una hora?
—Home, e-p ro a corrida.
¿No es aixó la Plassa Nova?

(Fot. de nostre colaborador artistich, F. Rus.)

Un servidor quan em llevo
 ab un vas de café ab llet
 y una torrada ab mantega
 ia tinch l' estómach corrent.
 Donchs ells no están per romansos;
 ab aquestos aliments
 que son els que aquí més s'usan
 y que surten baratet,
 per més que'ls hi recomano,
 no m'hi volen saber res.
 Quan es llevan ja rondinan
 que senten desfalliment
 y se m' assentan a taula
 ensenyant un pam de dents.
 Y que no hi há més tu tia
 ni em queda cap més remey
 que atiparlos com uns pillos
 d'ous ferrats, de carn, de peix,
 ab la seva amanideta,
 el seu cove de llonguets,
 sense que hi faltin els postres
 y ab el vi de reglament.
 L'escudella del mitg dia
 la tinch de fê ab un cubell
 d'aquets de passar bogada,
 que l'he comprat exprofés.
 Y després de la carn d'olla
 y l'entrant corresponents,
 encara tenen més gana
 y em veig precisat a fer
 un dinar suplementari
 perquè quedin satisfets.
 Finalment arriba el vespre
 y... val més que no'n parlém,
 que cada cop que recordo
 els esforços que haig de fer
 per sostenir tant de gasto,
 la veritat em ve m'reig,
 recordo al Avi del Parque
 r envejo al Ajuntament.
 Després pòrtals al ireyato,
 ves a ensenyals hi els carrers,
 mostrals hi el cinematró fago
 perquè es el divertiment
 que'ls hi causa més sorpresa
 y que'ls entusiasma més,
 y ja es cosa sapiguda;
 com que vas ab forasters
 t'has de gratar la butxaca
 y tens de pagar per ells.
 Ay Napoleon, si ho sabías,
 que me'n guardas de diners!
 Deixant apart aquets gastos
 de que ja tenen esment,
 he sofert grans perjudicis
 dels que no me'n alsaré.
 Els cinch xicots y las noyas

son tremendos y dolents
 lo mateix que set diables
 que s'orissin del infern.
 Ab tot jugar, tot ho tocan,
 tot lo que cinch fan malbé,

ARCH D'ENTRADA DEL CARRER COMTAL

(Fot. de nostre colaborador artistich, F. Rus.) (Fot. Rus.)

Els gegants de la "Santia Litancia" de Lleyda.

Els de la ciutat de Lleyda. (Fot. de B.)

sempre cridan, sempre es pegan
y a casa sembla el Congrés.
De pisa, que va tan cara,
quasi no m'en queda gens,
me'n han fet una destrossa
que si ho veyan enterneix.
No m'han deixat ni un sol vidre,
no tinch ni un moble decent,
tots me'ls ra llan y arrossegan
com si no'm costessin res
y tinch de veure impassible
com em destrossan els bens.
Es posan la meva roba,
fan ninots a la paret,
em converteixen en carros,
cadiras y tamborets...
es di a casa tot va en orri
desde que hi han forasters.
Y saben quin dia marxan?
Donsas jo tampoch ho sé.
Quan els hi dongui la gana,
que deurá ser l'any vinent.
L'altre dia van probarho,
es van arreglá els paquets
y després de despedirse,
a la estació falta gent.
Un cop els vaig tenir fora
vaig abraçar tendrement
a la meva pobre esposa,
vaig fé un bes als meus fillets,
y ja anava a dedicarme
a organisar novament
els trastos que, per fortuna,
havían quedat sencers,
quan ¡pam! trucan a la porta.
Obrim y ¡senyors qué veigl!
El forasters que tornavan
perque els hi va escapá el tren.
No sé més. Vaig caure a terra
ab un atach al cervell,
y al escriure aquestas ratllas
encara no sé ben bé
si soch jo l'amo de casa
o si els amos ho son ells.

De tot aixó que ls hi conto,
procurin no creuren res,
que no passa d'una broma
y broma de bona lley.
Es molt cert que a casa meva
s'hi han hostatjat forasters
pro aixó jo ho tinch per tanta honra
y n'estich tan satisfet
que ja des'dara els convido
perque tornin l'any vinent.

K. O. K.

De finestra a finestra

- ¿Qué tal, senyora Filomena, cóm li han provat
festas?
- Si, miri, lo mateix que'ls altres días.
- ¿Ha vist forsa cosas?
- Ay filla, ni tant sols he vist la Rambla.
- Si que es estrany.
- Ja veurá, l'home de casa es molt *afacionat* a
ganisar sortijas y en tots els días de festas no ha
tingut altra *divertissió* que aqueixa. Y vosté
divertit gaire?
- No me'n parli. No crech que m'agafin més.
- ¿Y aixó?
- Com que varen baixar aquellas noyas del pob
y'l jovent tot ho vol corre, ens ha tocat ballar
debó.

Els de la Bonanova.

Els de Sant Andreu, de Lleyda. (Fot. Rus.)

El dia de la Mare de Deu ¡quin tip de seguir carrers garnits ens vam fer! Ja n'hi havia de bonichs, ja; sobretot el carrer Ampla'm va xocar molt. Quin acurats varen tenir de penjarhi tants ous ferrats!

—Potser hi viu algun cuiner.

—Qui sab. En cambi el de la Unió no'm va fer gens de gracia. Figuris que de dalt a baix del carrer hi havia conills penjats pel coll. Jo, la veritat, no puch veure patir a las bestias.

—No devían pas ser de debó.

—No hi fá res; em fá mal efecte.

—La Rambla diu que feya tant goig.

—Ay senyora Filomena ¿vol creure que al moment d'entrarhi vam quedar blaus?

—¿I an bonich era?

—No; vull dir que várem quedar blavejats de tantas empentas. ¡Quina *gernació*, Verge Pural! En quan a la callimenació, qué vol que li digui, no passava de ser una *banaciona aristocrática*.

—¿Y'ls següents días no devían poguer veure gran cosa ab la pluja?

—Ni may que'ns haguessim mogut de casa. Miri, de resultat el meu marit está ab un dolor reumátich que jo crech que no l'aliviarjá ni la mateixa *emulsión d'ascot*.

—¿I ambé passejavan ab aquells xáfecbs?

—Ja veurá: el dijous a primera hora de la tarde com que's va serenar, ens en várem anar cap al *Parca* perque las noyas volian veure'l *discurs* dels gegants, però va resultar que qui'ls va fer de debó várem ser nosaltres, perque filla, arribar devant den Prim y comensar els núvols a donar aigua per la mor de Deu tot va ser hí.

—¿Y no duyan paraiguas?

—No senyora, res *ansolutament*.

—¿Y donchs com ho varen fer?

—Sí, miri, camas ajudéunos y cap a casa. ¡Si vosté hagués vist aquellas pobras noyas; fins anavan deixant per terra'l midó fos dels enagos! Várem arribar fets una llástima. Com que l'aigua que queya destenyía'ls adornos dels carrers, vam quedar ab la roba de tots colors. Semblava que haguessim anat a pendre un bany a la *font mágica*.

¿Y lo qu'ens va passar el diumenge? Calculi que várem sortir de casa per anar a...

—Dispensi, avuy faig carn guisada y'm sembla que sento un xich de fortor de socarrat.

—Fassi, fassi. Ja li acabaré de contar un'altra hora. ¡Ditxosas festas! ¡ditxosas festas!

—(Sí, també ho dich jo "ditxosas festas". Per mor d'ellas la carn cremada.)

ALEXANDRE FONT.

Bons mots

Dos *suficients* passejantse per sota'ls pórtichs de la Plassa Real.

—Mira quants globos que hi han penjat a n'aquí.

—No son globos, son archs voltaichs. Lo que no se és perque'ls anomenan voltaichs.

—Home, perque son assota las voltas.

**

Un pagés maliciós que contemplava el castell de

Els gegants de Tárrega. (Fot. de Rus).

fochs de la Gran via Diagonal deya tot mirantse un coet que arribava a considerable altura:

—¡Vaja, per mi's engegan ab mandró!

**

Entre un vehí del carrer de la Boquería y un de la comissió organitzadora de las festas del carrer.

El vehí (ab to compungit), —Ja ho veu la pluja com ens ha malmés els fanalets.

El de la Comissió (ab entonació sublim). "Yo los envié á luchar contra las bombillas de incandescencia; no contra las tempestades."

**

Entre dos tranzeunts, al carrer de Fernando.

—Guaita quin pendó morat hi han penjat devant d'aquesta Farmacia.

—Oy. ¿Y que deuen ser aquet parell de sangoneras tan grossas y recargoladas que porta?

—Pel cap baix subsecretaris.

**

Durant el festival que's va donar dissapte a la nit al Palau de Bellas Arts l'alcalde s'estava contemplant l'espectacle assegut en una cadira de primera fila y sens dubte per distracció va deixar de descobrirse.

Malgrat las salutacions y reverencias que li feyan las comparsas y parellas de bal! y las *albaes* que se li dedicavan, el senyor Fabra seguía sense treures la xistera.

Per fi va arribar el ball del ciri y una de las balladoras, ab una gracia fins allí, al fer una de las evolucions de la dansa va dirigir la morratxa cap al alcalde, mullantli tot el barret d'aigua d'olor

L'alcalde llavors va treurers el barret espolsantse l'aygua, lo que va donar motiu al següent diálech catre dos concurrents:

—¡Ara s'ha donat per entés!

—Ja ha sigut una bona lliadó de modos.

—Si; pel sistema... hidroterápich.

**

A la entrada del carrer de Brosolí un transeunt intenta penetrar al carrer y un municipal el deté.

—No se puede pasar por este carrer.

—¿Cóm s'enten? Justament ara que l'han convertit en passatje...

EPÍGRAMAS

En Pepet de casa en Toscas, que es un dimoni petit, quan li pega l'acudit s'entretén agafant moscas. Son avi, estant aquet dia assentat a vora'l foch, (hont dormia com un soch) una al genoll ne tenia. En Pepet estava alerta, se n'adona y... ¡pataplám! Com si hagués caygut un llamp el pobre gueto's desperta, cridant: — Aixó no's soporta, si'm puja la mosca al nas... — Y al sentirlo'l bordegás li respón: — Si ja la hi mortal

JOANET DEL MOLI.

Un jorn declará en Peret a un antich company de viatge, que anava perdent coratge desde que estudiava dret. L'ex-company de sopte el mira; y alsantse de son sitial, digné que per anima'l li cedia la cadira.

POLICLOTA

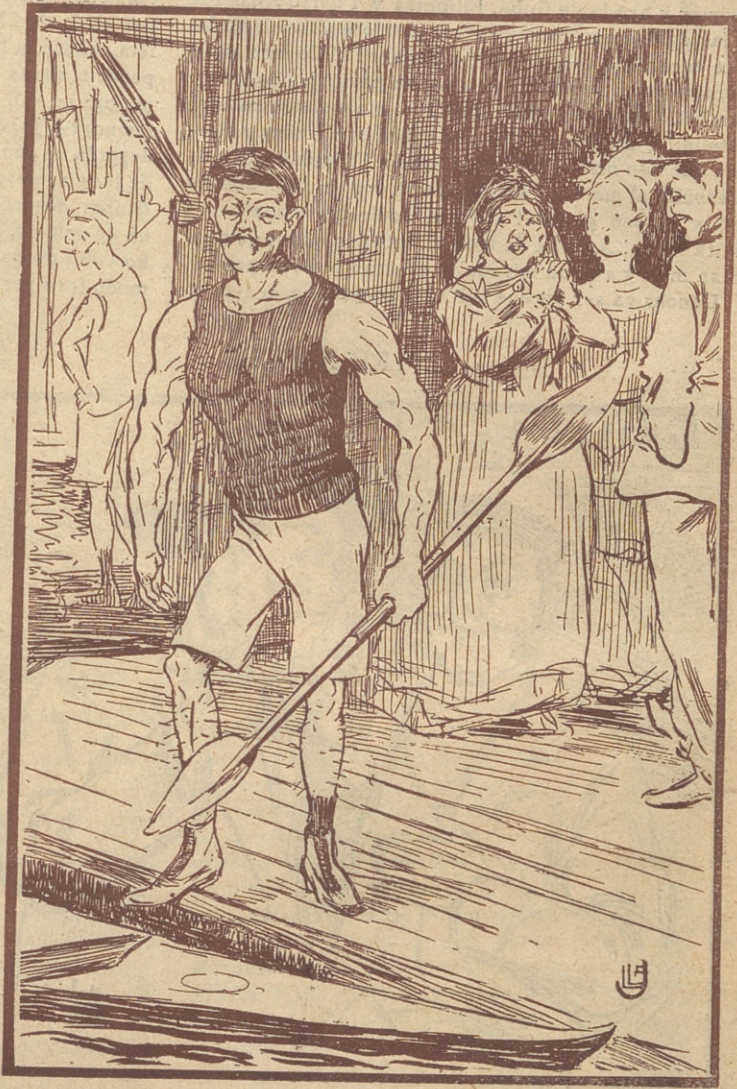
Els de Berga.

(Fot. de Rus)

A propòsit de festes

EXTRANYESA

—Del natural
—Y d'ara ¡que belluga!

—Reina Santíssima! Y quin mal deu tenir aquet senyor ab tantas binovas!

—Caballers ¡y quin tragi! Reunions
a la hora: al matí, al mitj dia, al
vespre; correspondencia per llegir
per contestar, discursió de projec-
tació de croquis, oficis de rebut
de las Compañías del Gas y de l'Elec-
tricitat per entrega de detallados
proyectos per las enlluminacions
del carrer, disputas acaloradissimas
per no hi haguessin adornos clerica-
ls y no semblés subvencionat pels
gub. y sobre tot redactar las
comunicacions gacetillas als perio-
dicos de més gran circulació, donant
la paraula a la menuda de lo que pensa-
rem electuar y construir els ilustra-
dos de las seccions del carrer dels Bessons
per lo carrer fa cuarenta anys que
establert junt ab la meua
—y de lo que havia aprovat la
Junta elegida al objeto...
—Quina alegría quan me vareig
veure el meu nom escrit ab aquella
elegancia y elegancia; es la segona
vegada que'm succeeix. La primera
veure d'un assumpto lleig del ve-
natre un guarda de consums y la
dona y un municipal, en fi ¡cosas
maravillosas! vareig fer de testimoni
de lo que diu, al fer la relacion de los
que va venir a trobar-me un senyo-
r ab un llapis a la ma y un cuader-
nillo de paper per celebrar ab mi
un convenio o... cosa així, vaja; una
cosa extranyota que may me'n
havia dit; la dona a la nit va
me sopar doble, dientme: "Té
el mereixes, has parlat com un
senyor, may m'haguera pensat
que fossis tan sabi y tan entés; deus
casar, vritat? donchs sopa y
y reposa forsa, finura meua, que'm sabria greu
gastessis del cervell". Després d'aquell cop,
vaig ja la deu anys, may més m'hi llegit jo mateix
com vaig la següent gaceta:

Después se reunieron los vecinos de la calle dels Bes-
sons y después de grave y detenida discusión, acor-
daron ganlanar tan importante vía para las próxi-
mas fiestas de la Merced, a cuyo efecto se nombró la
insustituible comisión ó junta entre los mejores,
mas inteligentes y más idóneos vecinos de la citada
calle. Fueron elegidos por unanimidad, Presidente
D. José Tresserras, carpintero y vecino
de la calle de San Antonio, y Presidente efectivo don Fermin Pala-
cios Rodríguez de la Bambolla, á los cuales aseso-
naron convenientemente los no menos distinguidos
vecinos D. José Herp, tratante en granos; D. Pe-
dro Marfugas, del Comercio; D. Ildefonso Amador y
D. Manuel, memorialista-escritor, y nuestro buen amigo

D. Inocente Uniforme, este último en calidad de se-
cretario por ser además del más joven el que mejor
conoce nuestro hermoso idioma".

Em va agafar un tremolor d'alegria que'm vareig
posar a cridar com un boig: "¡Ponal ¡Ponal mirat,
mirat que guapo que soch a n'el diari! Y pensar que
es la segona vegada que llegeixen el meu apellido deu
o dotze mil personas que saben de llegir! ¡Quina he-
rencia més gloriosa si haguessis tingut fills! ¡Oh! y lo
que costa de portar un nom de tan compromís y tan
conegut. Bueno! Aném per palms, com diu D. Fer-
min, l'altre President, el meu patje com si diguessim;
aquet senyor ¡pobret! es castellá, home de molts co-
neixements per aixó y además Classe passiva, que ve
a ser com tenir una rendeta que ja dona, ¡jal Es pot
pujar d'en tant en quant al tranvia, fumar algún ciga-
rret ¡no gaires! comprar la Correspondencia Militar,
y pendre café algún que altre dia al corresponent
Centro, porque tenen també Centro ab conserje y tot.

Donchs sí, ha fet la campanya de la guerra d'Àfrica primer y ara la de Cuba, Filipinas y Puerto-Rico tot a la vegada, que l'home es tan patriota y tan després, que encar que voluntari y no pagantli el Govern ni un céntim partit per mitj, no li dolían passatjes de tren y jarriba! Que están apurats a l'Habana y et necessitan? ¡amunt! Que a Puerto Rico no saben com fersho y sembla que van malament? ¡apa! Que a Filipinas diu que s'esbulla el marro y necessitan un cop de má? donchs ell y el seu general corrian adelerats ahont més falta feyan! Anavan de tronch, tots dos, perquè s'avenían molt y ab una mirada ja estavan ben compresos. Donchs va ser porque sab tant aquet bon senyor y

ab una soculada plena de bombas, canóns y desenes de donar sustos.—¡Alte! salto jo: no hi puen per aixó; algú hi tindria que dir pensantse que no lém pendre la feina y ab la situació que estém pensantse pendria altrás providencias; ja'm tracta be la dona y per ara no vull móuremen; y tú, Ignocentet, qué pens fer hoy?—¡Jo? donchs primer un concurs de projectes, després un concurs de banderas, després un concurs de fanals, després un de flors, després un altre de fruitas, després un de fochs artificials, un de cucuruts, un de colóms, de cintas, de bestiar, de... Vaja, que no ho volía gastar ab concursos: ell deya que d'aquel modo fora per sufragi universal, per vot unánim de la

ENTRE AMICHS

- Ola, Pere. D'ahont vens?
- De dinar a la fonda.
- Qué t'han donat?
- Primer, escudella catalana.
- ¡Pst! No cridis, que te la farán treure.

es tant valent y *bizarro* que'l varem fer President según, desseguida, porque fos director de gust, tota vegada que sab un pou d'estética y fallés en penúltima instancia—la darrera soch jo—totas las qüestions que's presentessin per millor adornar la nostra important vía.

Vostés que son barceloníns, ia'l coneixen el nostre carrer; te tres casas per banda y mitja a cada cantó, donchs l'altra mitja ja no es nostra sinó del vehí carrer dels *Carinyos*: per lo tant no cal dir que era de compromís el seu arreglo, calía pensarho forsa y per aixó reunirnos tot sovint; mes vetaquí que comensar a ajuntarnos els més principals y no entendrens, va esser tot hù.

Don Fermín empenyat en volguer una decoració de carrer que fes *guerrero*: archs formats de bayonetas,

donarse per disolta en virtut de las circunstancias que atravessem, aném en corporació a fer una de ingrat visita a tots els carrers adornats, veure l'efecte que fan y estudiar sobre el terreno lo que millor nos efectuara. Nos comprometem a fer un presupost per efectuar altres anys que venen: fer un presupost exacte y per suscripció nacional (ens havíam desenganyat de la del propi carrer) que duri tot l'any i de que quan arribin las festas tinguem capaç per efectuar, portar a cap, realisar y executar lo que enguany decidim.—Don Fermín, entregui el càrrec de senyor Secretari y que llegeixi els carrers que hem guarnit en nostre ciutat; ¿que son molts? ¿que arriban de Sant Pau a Sant Pere? Donchs ¿y qué? ¿ta ens hem de cansar!...

—Loguem un automóvil—digué l'Ignocentet—que aixó fá més avensat y més modernista.

població, per aclamació popular, per acort democràtic.—¡Para hoy! vareig cridar el tant cop de campaneta que se valdría que'l veíat no hagués elegit per representarlo conforme en tot aquet tripijoch; no, hereu, tú no ho entens, y no'm vinguis ab discursos com els del teu amic, aquell que té un nom que acaba ab *uix!* no'n treurás res, home, ja ho som nosaltres de expressió popular y podem pendre tots els acorts que vulguis tractar de escapsarnos la nostra independència.—Y així tot: com més enrabonavan menos ens aveníam; com més projectes hi havia menos nos aprovava cap en definitiva y las cosas anavan posantse malament y don Fermín y l'Ignocentet parlavan de lances personales y de honor manchado, que jo que soch moro de pau y m'agrada contemporanè vaig intervenir ab las disputes logrant acabarlas parlant de monissos. Contant els fums de la suscripció trotàrem que teníam just per 3 cuaderetes y quart de pappers de color per fer banderetas. Descomiació general y allargament de caras. ¡Bueno! proposa la ilustrada Junta que abans de

LA PLASSA REAL

-Maño. ¿Sabes a qué hora soltarán la fuente má-
-Hembra, encara trigarán. Tot just ara pintan
tigua.

-¡Xicot! mira, tu morirás d'una mala mirada del
-Progreso; déixat estar de cotxes més o menys mó-
-tis que tots fan pudó y digas al Sr. Quim, el drapaire,
-que ti gui a bé deixarnos el seu carret y l'haqueta ab
-els guarniments nous; y no m'emboliquis ab maquina-
-tas d'quellas, que a mi m'agrada seure bé y que no'm
-molestin.

Y tal dit, tal fet, y vamos, que quan tota la comis-
-ió va quedar instalada a dins l'aixerit carret den
-Quim, y ab las corresponents ensenyas espanyolas al
-levant y al darrera de l's baranas, perque com ana-
-ram a fer un acte oficial, ningú hi tingués rés que

-Cóm li devían pujar allí dalt?
-Home, ab l'ascensor.

dir, (a mi per altra part m'agrada esser dintre la
lley,) quan ab aquella veu que la de casa diu que me
la vá deixar a interés un angelet del cel, vareig cri-
dar ¡arri brillanta! y va arrencar la bestioleta ab
aquell *trote* tant castís, fent un soroll de picarols
que semblava una orquesta, va esclatar un aplauso
dels nostres vehins de carrer enamorats d'aquell aire
de senyoriu que gastavam.

Lo que varem d'cidir us ho contaré un altre día,
si el Sr. Director vol, aixís com l'impresió dels ca-
rriers que *vàrem* guarnir, y podreu admirar com jo
mateix si era entés D. Fermín en tota mena de qües-
tions y si era bon xicot l'Ignocent y bona gent els
demés companys de comissió encara que may badan
boca y a tot diuen amén, per que,
ab franquesa, ab aixó de l'art no
hi entenen rés; ells només son
sabis al jugar a la *manilla* y al
cau, que ja vos dich jo que .. ¡má
quins jugadors!

JOSEPH TRESSERRAS.

A las forasteras

Que'ls habituals lectors de ¡Cu-
CUT! me perdonin, mes avuy no
estich pas per ells; que'm dispen-
sin... un altre día seré...

Avuy no estich per parlar ab
homenots; avuy només vull parlar
ab vostés, aixeridas forasteras,
las que han vingut a honrar y a
endolcir las nostras festas; a vos-
tés me dirigeixo, a todas las que
*las presentes vieren y entendie-
ren*, a todas las que forman part
d'aquest sorprenent concurs de
gracia y de bellesa forastera—
que forma magnífich *pendant* ab
el permanent concurs de bellesa
indígena,—y que constitueix pera
mi'l número més interessant del
programa... ¡y aixó que en el pro-
grama no hi ha tal número!

ASCENSOR

-Y cómo va poderli passar el bras
-¡Oh! es que duya la mà a la butxaca.

Ab vostés parlo, donchs, ab vostés... ¿Qué tal, qué els hi han semblat las nostras festas, qué es lo que'ls hi ha agradat més?... Respónguime, ja'm poden parlar ab tota franquesa, no siguin vergonyosas, ara estém sols, *vis a vis*, no hi ha ningú que'ns escolti... ¿No es cert que han disfrutat de debó aquestos días? ¿Sí, eh?.. ¡Y es clar, donas, be prou que m'ho pensol!

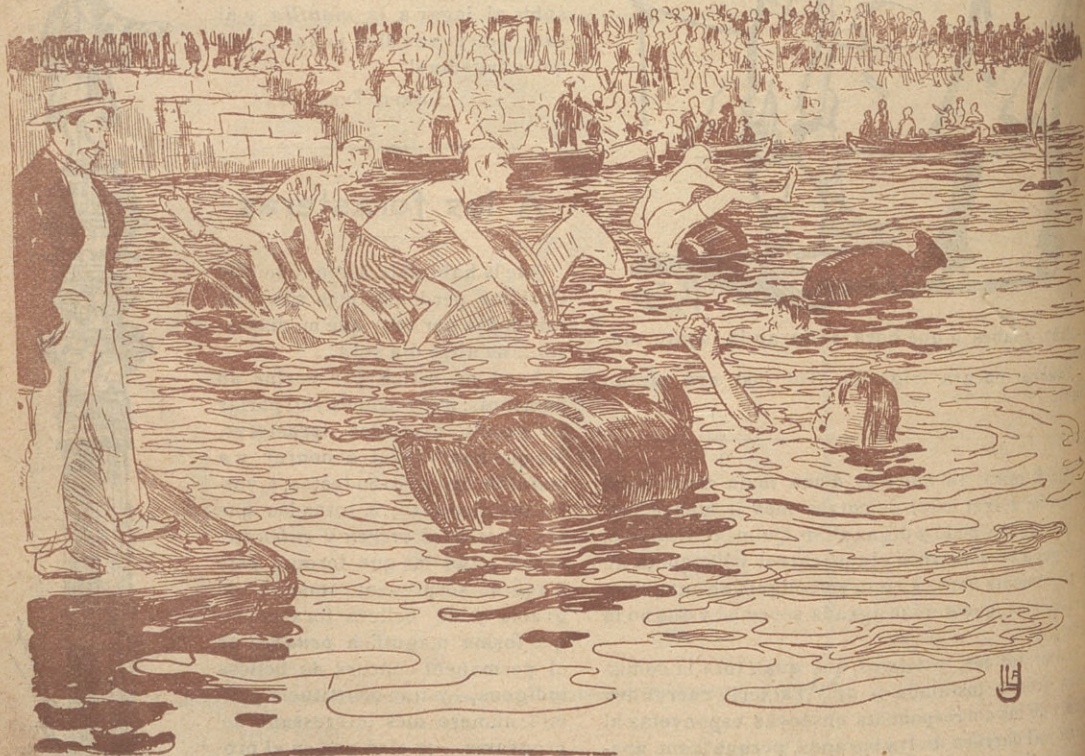
De segur que han sigut moltras las cosas que las han entusiasmat, moltras; mes també tothom s'ha entusiasmat al véurelas a vostés, fins al punt de que a molts els hi entravan ganas de *fer el pagés* y de *ser de fora*.

Si'ls pregunto si han sigut las lluminarias lo que'ls

cárrech... Per aixó, no's pensin: aquestos bebés e avuy son els *corridos* de demá, els que dintre d'un quants anys s'encarregarán de fer tronar y ploure, els que dintre poch temps ja comensarán a tirar *piropos* més o menos graciosos...

Oh, y ara que parlem d'aixó, apropósit. Ja'm figuro jo que, si allá als seus pobles els homes tenen ulls a la cara, no'ls hi ha de venir gens de nou a vostés el sentir-se a tot'hora un devassall de floretas fins a omplir-lashi las orelas; mes de segur que aquí haurán tingut ocasió d'escoltarne de totras menas y condicions, y fins potser més de quatre exaltats y progressistas de materias de galantería, no podentse contenir, n'han

NOTA DE LAS FESTAS

Las regatas de cubells

hi ha cridat més l'atenció, ja las estich veient a totras vostés que, ab riälla maliciosa y burleta, me responen que sí, que efectivament n'han vist molts de llums; molts llums... y moltras llumaneras. Si'ls hi parlo a vostés dels gegants, ja sé que al moment me donarán a entendre ab picaresca mirada, que son molts els barcelonins enamoradissos que aquestos días els han fet per vostés. Si parlem dels fochs d'artifici, ben promptem farán avinent que, ab las sevas incomparables fesomías, no son mals fochs *artificials* els que han lograt encendre en el cor ¡ay! de molta jovenalla. De la font mágica ja ni'n vull parlar tampoch, porque eran tants els que's tornavan de tots colors al tenirlas a la vora...

¿Y els coros, y els concerts, y las serenatas? ¿Y del batalló de canalla y del festival infantil, qué me'n diuen?... Molt monos, ¿eh? els nens, molt monos; però, es clar, ¡tant petitets encaral...! Si, ja me'n faig

rán deixat escapar alguna de *subversiva* y tot, a pesar de la suspensió de garantías... Si aixís ha sigut, dissimulin y fassin per manera que no se'n enteren els nous guardias de O. P. (que'm penso que vol dir *de ora pro nobis*) que ara acaban d'arribar de Madrid, porque sinó els pobres galantejadors "se la guanyarian".

Jo no sé pas qui, després d'haverlas vist a vostés encara s'atrevirá may més a parlar d'autonomisme. Al contrari, jo crech que desd'ara serían molts, moltíssims, els que renunciarian per *in eternum* a la seva llibertat y autonomia individuals, declarantse *autonomistas* acérrims, y sometentse gustosas a la seva opressora y despótica tiranía. A tant han arribat a fer nos perdre las nostras arreladas conviccions políticas.

Aquí quedarà viu per molt temps el seu record, ho dubtin; mes jo crech que vostés tampoch olvidar

DE LAS FESTAS

...l'edificament l'esplendidesa d'aquestes festes, i no'ls ho
 ...Quin, al retornar a *los patrios lavas*, rea-
 ...altra volta la causera monotonía de la vida
 ...allavors, instintivament, sense donarsen
 ...comensaràn a comparar la soletat y quietut
 ...l'immensa animació y bullici de nostra gran
 ...y en professó fantástica anirán desfilant per
 ...tota aquesta munió d'adornos capritxosos,
 ...enlluernadors, d'archs triomfals, de voleja-
 ...pallarets, de notes de calor suggestivas y engres-
 ...oras... y en sas orelles ressonará encara el burgit
 ...ador de la gentada immensa, l'espatech dels
 ...la remor de las orquestas, el soroll dels ca-
 ...ges y el crit es rident dels venedors ambulants y
 ...periodistas de la Rambla... Allavors será potser
 ...no menin a anyorar molt de lo que aqtí han vist,
 ...de mal humor fins al punt de trobar ensopi-
 ...coblas d'envelat que fins ara havían fet las
 ...delicias, semblántlashi poch *modernistas* y
 ...pensis els adornos de la *sala gran*, y fins trobant
 ...mica *neulas* els estudiats *galanteyos* dels teno-
 ...purals que las festejan...

...ja, ja m'ho sabrán dir tot aixó un altre any si
 ...
 ...Els altres, ja ho saben: ens hem alegrat moltíssim
 ...de les regates, y per un altre any ja quedan convidadas,
 ...dit, contém ab vostés: las posarém com a nú-
 ...extraordinari del programa...

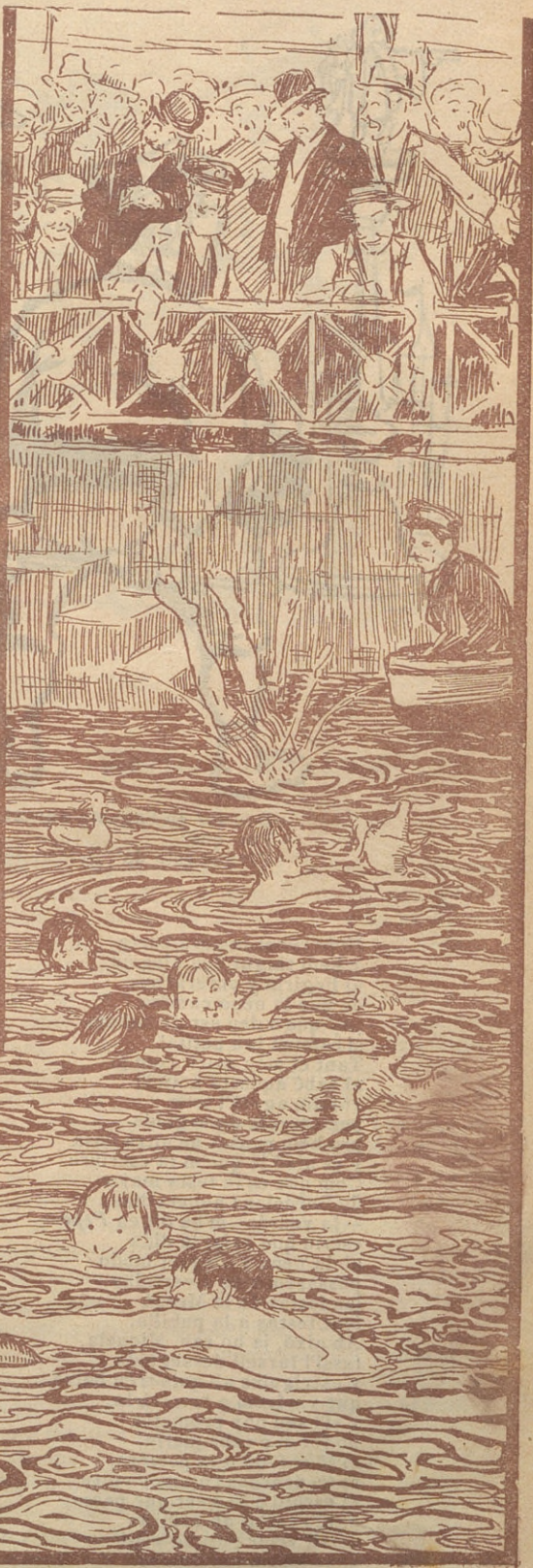
M. DE LA C.

DUAS CARTAS

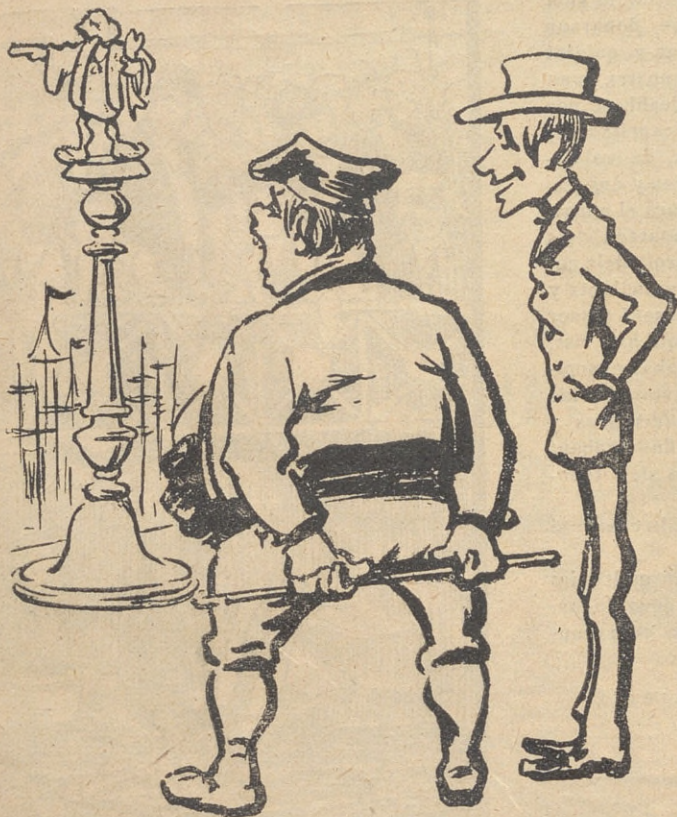
I

A Miquela Xirinachs
 y Muntanyola; Gelida.
 Barcelona 20 setembre.
 Apreciada y bona dida:

Las regatas d'ánechs y tocinets.

CASSAT AL VOL

—Deu ser en Sagasta aquest.
—Per qué?
—Perque está dalt del candelero

Hem rebut la seva carta
y hem tingut una alegria
al llegirla y enterarnos
de que la nena camina.
¡Ay que'n deu ser de bufona
si camina tan petital!
Tant el meu marit com jo
al sabé aquesta noticia
volíam agafá'l tren
per véurela desseguida
pro hem pensat un'altra cosa
y es aixó lo que'm fa escriure.
Com que es la festa major
de Barcelona aquets dias,
—Ja veurás—m'ha dit en *Pepe*—
escriu que baixi la dida
ab la nena y d'aquet modo
passarém més divertidas
las festas de la Mercé
fent festas a la pubilla.
Ab aixó, ja ho sab, Miquela,
fassi'l farsell desseguida
y escriguins ab quin tren baixa
que vindrém a "recibir-la,"
y si'l seu noy prometés
no fer cap rebequería
ni fê enfadâ a la portera,
ni trencarnos cap més vidre,
ni escupî a la gent que passa,
ni fê'l carril ab cadiras
déxil venir perque vegi
unas festas tan llúidas
que si no las vegés ara
potser may més las veuria.
Y sobre tot tingui compte
ab la nena, no voldria

que passés pas cap desgracia
perque'l carril es terrible.
Molt cuidado ab las portellas
que'ls que las tancan may miran
si hi há algú que hi tingui'ls diis
y'ls hi aixafan desseguida.
Espresions de nostra part
a n'els que's quedin.

II

A donya Anita Doménech;
Gelida 21 del mes
que corrém, del any que som.
Senyoreta Anita: Crech
que han tingut bona pensada
y tots n'estém molt contents
de vení a festa major.
No's cregui, per xo ens sab greu
de baixar tota la colla
sense convidans, perque,
la vritat, fa mal efecte,
peró ja li esplicaré
com ens hem determinat.
L'avi diu:—Jo ja so vell
y a n'aquí no hi faig cap falta,
no crech pas que digui res
donya Anita si jo vinch.
Ma germana'm fa servey
per aguantâ a la menuda.—
En Pau diu:—Jo baixaré
perque'ls senyors no'm coneixen
y deurán estar contents
de véurem si may m'han vist.—
En Magí ja m'ha promés
de no fê entramaliaduras
ni escupir may al carrer:
diu que estarâ tot el dia
assegut, sense fer res
ab una cadira tova
d'aquellas que's seu tan bé.
Y vetaquí que'l meu home
quan ha vist que tots marxém
diu: ¿Qué hi faré aquí dalt sol,
veyám com me compondré?
Aixis tantseval que vingui,
no deurá venir d'un més.
Ab aixó demâ a las onze,
si Deu vol, arribarem,
y per dormir no s'espantio,
si no hi há prou lits, perque
ab matallassos a terra
nosaltres ja fem el fet.
Lo mateix que per menjar
si a la taula no hi cabém

UN ERRO

—Qué quiere usted.
—Ay, dispensi. Em creya que era el carrer de Ferrer

ERRATS DE COMPTES

TORINO

—Mozo. Denoz uzté café.
 —Aquí no servim a toreros. Tenim aquesta ordre.
 —Pero oiga. ¿No ez ezte er *Taurino*?

podém ter duas tauladas
 no som pas de compliments.
 Els portém un pa moreno
 de dotze lliuras, perque
 es l'últim de la fornada
 y ja comensa a ser sech
 y hem pensat que si'l deixessim
 per la tornada, potser
 no podriam rosegarlo
 tot y tenint bonas dents.
 Además del pa moreno
 també portém un cistell
 de figas de coll de dama
 que casi se'ns fan malbé,
 perque aquest any las figueras
 n'han fet tantas que jo crech
 que al cap de vall ni'ls tocinos
 se las mirarán per rés.
 Els raims venen tardans,
 pro pochos o molts ne portém
 y moltas altrás frioleras
 y també algún pollastret.
 Ara mentres siguém fora
 la noya gran del fuster
 cuidarà de que a las bestias
 no'ls hi puga faltar res
 y així estarém descansats
 fins al día que torném.
 Ab aixó, demà a las onze
 si'l tren no retrassa gens
 ens tindrán a Barcelona.
 Que s'hi conservin bonets
 y disposin de la dida
 que pensa molt en vostés
 MIQUELA...

Ah, em descuidava
 de dir que'm dispensin si es
 la lletra bon xich dolenta
 perque es tart y no m'hi veig
 y la ploma es espuntada
 y no hi há tinta al tinter.

Per la copia,

GARGOT

Carta a la xicota

Serrana mía.

Por fin yegué á Barcelona, molido de güesos á consecuencia der viaje que, si no ha sido pa mis compañeros motivo de pena, lo ha sido pa mí, que partía de la Corte sin más que la mitad del corazón y aun esta *hipestrofada* por el dolor de no verte.

Figúrate tú cual no sería mi tormento al pensar que, sobre el horrible suplicio de estar ausente de mi serrana, tendría que sufrir las consecuencias de la enfermedad amorosa que me impediría realizar corazónas. Con solo imaginar la farta que podía hacerme er pedazo de mi presoniya que quedaba contigo, me echaba á yorar como un muchacho. Al verme en semejante estado de desconuelo, nadie hubiese creído que me yevase á Barcelona la importante misión de mantener el orden, perturbado de algún tiempo acá por ciertos elementos... y por ciertos otros que se resisten á dar de comer á sus hermanos que no han tenido la suerte de nacer laboriosos. ¡Como si no tuviesen eyos pena bastante!

La de ser laboriosos es una cualidad que la poseen en grado *imperativo* las gentes de por acá. Llegamos en plenas fiestas y too er mundo trabajaba. No parece sino que este sea el país der mundo al revés. En tiempo normal dicen que too son *juergas*, y en tiempo que debiera ser de *juerga* too er mundo trabaja... ¡Qué *diferencia* de esto á nuestra querida villa y corte! Aquí hay la mar de fábricas, y la mar de obreros, y la mar... de agua. El estanque del Retiro, comparado con el Mediterráneo, es una *mematura*. Y aún habrá quien se atreva á reirse de nuestra

marina de guerra! ¿Qué barco es capaz de sostenerse con ese continuo ir y venir de las olas y en medio de esa extensión de agua, sin una sogá á que agarrarse, ni una baranda en que sostenerse, ni un par de muletas pa los casos de apuro?

Pero dejemos la marina y hablemos de cosas serias. Al yegar á Barcelona la ciudad se hayaba de fiesta. Las cayes estaban toas adornás, viéndose en eyas multitud de banderas. Las había españolas, turcas, francesas, italianas y catalanas. Ha habido caye que ha per-

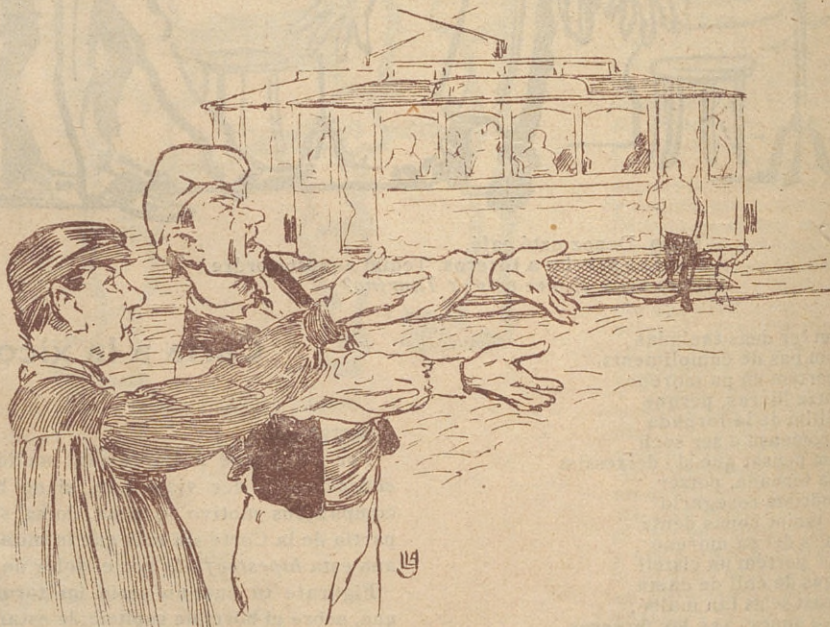
cuando nos casemos. Pondremos un piso que dará la hora.

Ea cuanto á altura hay aquí un menumento manífico: er de Colón, en cuya base figuran varios leones. Al verlos, me eché á yorar de nuevo. ¡Pobre león! Tan gayardo en mármoles y bronces y tan manso cuando se trata de *sacudir la melena!*

Pero pasemos á otra cosa, pues no quiero entristecerme ni entristecerme.

Las fiestas han sido maníficas, á pesar de las yuvias con que las ha rociado la Providencia en

ELS DE FORA

—Ep, mestre; hont va aquet tranvia?

—Home, no ho veyeu que puja?

—Ay tafoy! Qué tinch de veure
si aixó no te cap ni qua?

manecido durante las fiestas cubierta de cabo á rabo con una de estas.

La profusión de los adornos impidió, así, de golpe, que me enterase de una *circunstancia* respetive á la construcción. Pero ¡en cuanto que me fijé, quedé estupefauto. ¡Asómbtrate! Las casas de Barcelona, toas, toitas, son de piedra y ladriyo. No se les vé madera más que en puertas y ventanas. Ni los peldaños de las escaleras lo son. En muchas de eyas, la piedra es labrada y la mayoría tienen gas y agua en toos los pisos. Respetive al particular la ciudad está á muy guena altura. Verás

justo castigo á la perversidad de los *mollos* catalanes. Lo que más m'ha gustao de eyas, ha sido er discurso prenuccio por el Excmo. señor barón de las Lavanderas en el solemne acto de la apertura de una exposición de arte viejo. Ciertos elementos afirman que el barón dijo la mar de tonterías, pero yo no lo creo. Lo que si puedo asegurarte es que, si toos los catalanes fuesen como el tal barón, otro gayo nos cantara... Lástima que á muchos de eyos, como son ordinariotes de suyo, no les produzca ningun efecto eso de poseer un título. No es tierra de hidalgos esta. Aquí er que más

y er que menos prefiere las talegas á los pergaminos y er trabajo á la holganza. El espíritu nacional no ha llegado á dominar este país, laborioso, si, pero rústico y sin pizca de finura.

Figúrate tú si serán tontos los catalanes, que, escceptuando al citado barón, á un tal Puis y Vals, ingeniero, y algunos más, nadie maneja el castellano con la debida soltura. Y aún esos

del cuerpo que, convenientemente armados, acabamos de yegar á esta pa estrechar los vínculos que deben unir como hermanos á toos los españoles.

Hasta ahora, contra lo que toos esperábamos, no hemos tenio ocasión de ayudar á nuestros compañeros, conocidos aquí con el sobrenombre de *matalassers* (colchoneros) por su

NOU SISTEMA D'ILLUMINACIÓ

—Voldría trenta bombetas.
—Y cóm las faréu cremar?
—Ay! Com ho fan a la Rambla;
ab un fil d'empalomar.

... la frase cada giro que delata su proce-
... Sin embargo, vese en ojos buena
... y eso basta pa que sean dinos de
... y consideración y pa que se les perdo-
... los disparates que echan á cada paso, en
... de la armoniosa lengua de Cervan-
... Mayormente cuando creen de buena fe que
... poseen por completo.
... demosles en su error y bendigámoslo, pues
... puede venir la salvación de la patria.
... y de la eficaz cooperación que presta-
... á tan buenos patriotas los endividuos

afición al manejo del garrote. Y eso que los baruyos que se han armado con motivo de las fiestas de la Merced, venían de perilla pa empezar á ejercitarnos en la tarea de estrechar vínculos.

Pero ¿qué le vamos á hacer? ¡Otro día será En el entretanto, recibe el corazón de tu rendido.

Rodrigo Rodríguez Rodríguez,
Per la copia
SIMÓN DE L'OMBRA

UN PAGÉS ASSEDEGAT

—Tinch una set que m'escanya.
Aquí m'hi puch rebejar

QUENTO D'ACTUALITAT

Et convidó per las festes
que a nostra pobre caseta
sempre tranquila y soleta
dintre de poch tindrán lloch;
deya un ratolí de fora
a un company que a vila estava
y en rich palau habitava
com el sultá del Marroch.

¿Qué de nou m'enseyariau?
digué el ratolí de vila,
donchs la vostra infelís fila
ja fa temps que la conech;
y ab drapots y fusta vella
que al meu devant posariau,
creyeume, no'm distrauriau
Ab altra cosa 'm distrech.

Jo que si be m'acomoda
al palau allá hont rumbejo,
estiro, robo y trossejo
cortinatges de domás
¿pensas que vindré a aburrirme
a una festa casulana
hont lo més ff será llana
y encara de matalás?

Diu que'l ratolí de fora,
al sentir las tals protestas,

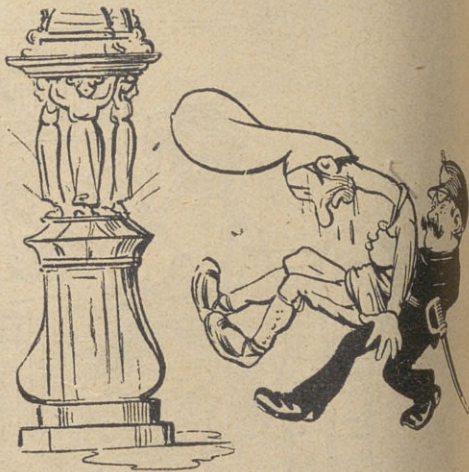

—¡Favor!... ¡Socorrol... ¡Asistencial...
Ay... que no puch treure 'l cap.

cregué que las sevas festas
feyan fástich de debó
a n'el rich company de rassa;
tant resolut s'expresava
y dels festeigs es mofava
ab aquell irónich tó.

Mes, las festas comensadas,
entre mitj de fustas vellas,
diu que treya las orellas
bellugadís caparró,
que no perdía una coma
de tot quant es celebrava,
sent el que aixís s'amagava
el ratolí de saló.

Quanta gent barcelonina,
fent gala de gran patxorra,
no ha volgut deixar la torra
per donàs fums de senyó
tot dient que a nostras festas
res de nou hi trobaria,
puig sou millors las que un día
vegé a París o a Lió.

—Estiréu fort, que m'ofego...
—Bueno, ja el tenim salvat

Peró al veure arribar l'hora,
y al tenir sols una estona,
apa noys, a Barcelona
a veure la gran funció,
sens reparar gens ni mica
en tot lo que abans digueren
y que en ridicol caigueren
com la rata de saló.

TRIQUI-TRAQUI.

Ja n'hi ha hagut de trasbals aquesta setmana ab
motiu de las festas. Peró ha sigut més el soroll que
las nous, donchs tots els teatres s'han mantingut de
plats rescalfats y, per consegüent, sense gaire sus-
tancia.

Lo més sorollós de lo que ha succeït, ha estat la ha

LAS FESTAS DE LA MERCE

Decorat del carrer de Fernando. Vista presa desde la Rambla.—L'eminent arquitecte D. Antoni Gallissá, autor del projecte. (Fot. de Napoleón)

... de la Talía ab la seva companya Terpsícore, que s'ha instalat per una temporada a Novetats pera donar-nos el ball de *gran espectáculo* y petits mérits "El teatro mágico", que ha fet durant las festes de la Mercè las delicias del *bondadoso público*.

El que va assistir al teatre Granvía ab motiu del benefici de la Vitaliani, va ser molt numerós y entusiástich, aplaudint ab gran brahó el treball de la eminent actriu, que va representar fragments de diferents obras, donant una proba més de la seva extraordinaria ductilitat y del seu indiscutible talent.

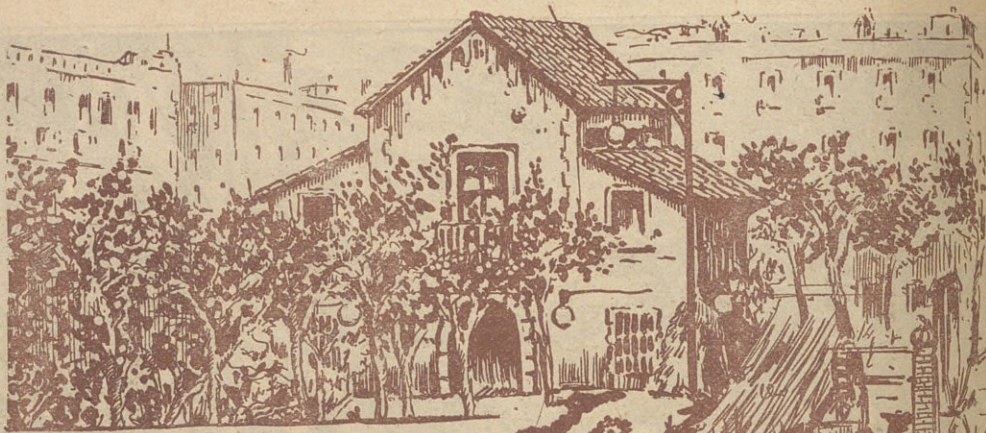
Aquesta temporada sembla que tant mateix el nostre públich li ha fet justicia a la Vitaliani. *Nunca es tarde cuando llega*, podria dir si sabés el castellá.

Ab tot, el *Ciezo*, d'ensá que actúa al Principal la companyia de la Sra. Tubau, sembla que li hagi girat las espatllas a la Vitaliani. Días passats ja deya que donya María no tenia *nada que envidiar d las actrices extranjeras...* ¡Y nosaltres que'ns pensávam que la Sabara Bernardt y la Réjane y la Mariani y la Vitaliani ho feyan tan be! Está vist que som uns mals patriotas.

Romea ab la companyia catalana, Eldorado ab la de género menut y el Tívoli ab la *ecuestre-acrobática-cómico-lírica*, etc., etc., etc., etc., han entretingut al públich de forasters que'ls omplía de gom a gom, entusiasmantse ab las obras de repertori.

En cambi molta part del públich d'aquí s'ha abstin-

LA MASIA DE LA PLASSETA DE SEPÚLVEDA

gut d'anar al teatre, esperant las novetats que'ns prometen las empresas y que com succeeix cada any, quedarán en gran part sense realisar.

La que per ara tenim segura es la de que passat festas, substituirá a la Vitaliani al escenari del teatre Granvía, la seva compatricia Bianca Iggius, que diuen que es molt guapa.

Faig vots pera que'l seu talent estigui a l'altura de la seva guapesa.

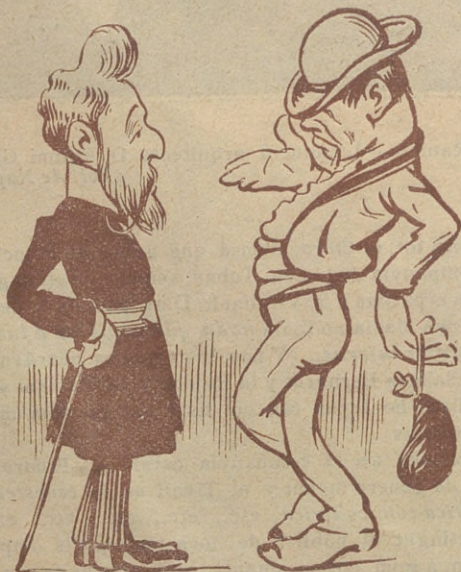
VIOLET

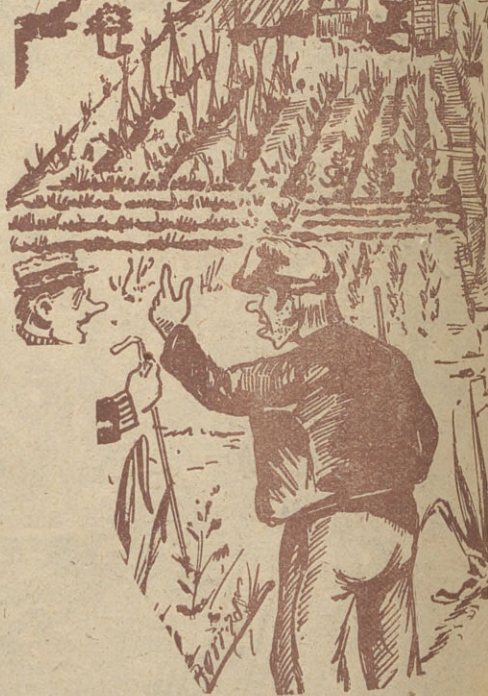
ROMANCE "MIRISCO"

Si tienes el corazón
oh Prat, como la constancia,

UN ASPIRANT A PREMI

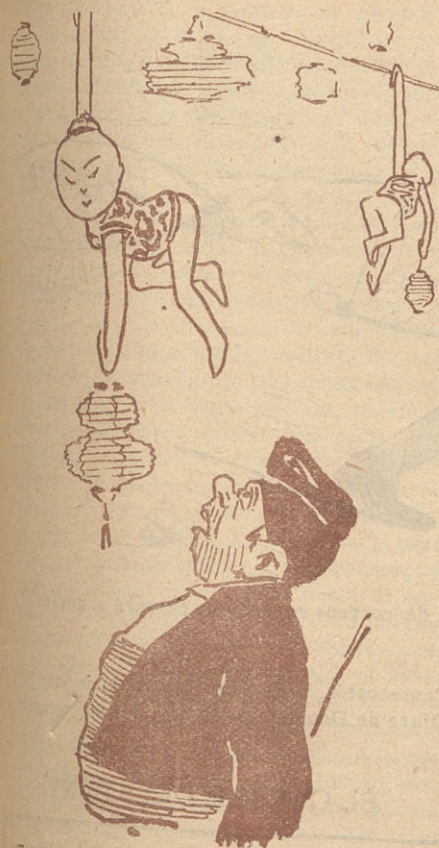
—Señor Presidente. ¿Qué premio me han dado á mi que soy el mas alumbrado?

—Bé ¿qué m'ensenyá aquí?... ¿Que potser es pensa que no n'he vistas may de cols y casas de pagés?

y á medida de las manos
dejas volar las palabras.
Si en la *Veu* escaramuzas
contra *perdidos* de talla
y en tus escritos revuelves
de consumos las hazañas.
Si contra los matuteros
rompes la primera lanza
y á mi delicada honra
pones una nueva mancha.
Si como yo, en regocijo
bebes gallardo las cañas
y frecuentas el Eden
y te enredas con cantantas
dando asi ejemplo al obrero
y á la grey republicana,
sal á ver si te defiendes
y de frente, cara á cara,
sabes cantar las cuarenta
como en el diario las cantas
Si no osas salir solo
por temor á una celada,

AL CARRER DE LA BOQUERÍA

—¡Tato! Aquí penjan las criaturas a tall de to
nadas.

piensa que el miedo va á medias
y yo también tengo escama,
que en la mia faz se esconden
más de cuatro bofetadas,
pero he de hacer el valiente
que aquí ya es cosa olvidada
que yo acostumbro á gritar
cuando los contrarios callan.
Acepta, pues, este reto
y mira si con tu espada
me descubres el honor,
que yo no sé por donde anda,
y de una vez me lo dejas
limpio como de colada.—
Esto escribió el moro Mirt
en un momento de rabia
y llamando á un mal *pierrrot*
le dijo: —Vete á la Rambla
y en secreto al moro Prat
da de mi parte esta carta
y dirasle que le espero
donde las podridas aguas
del turbio y sucio Martí
á cuatro granujas bañan.

Firas y festas populares
de Barcelona

Pot ben bé dirse que fins fá trenta un anys no va
haverahí que oficialment fossen declaradas tals. Però

er an verdaderas "festas populares" aquells días de la
vuytada del *Corpus*, y eran veritables "firas" aquells
quatre días anteriors a Nadál, generalment anomenats
"Firas de Sant Tomás".

Aquells vuyt días conmemoratius de la institució
eucarística, apesar de son carácter esencialment reli-
giós, importaven un tráfech a la ciutat que's desfeya
en alegre animació y en goig íntim en els barcelonins
y en els forasters que venían y materialment benefi-
ciavan algunas industrias y no pochi oficis. Y aquells
altres quatre días ¿voleu res més popular, y més ani-
mat y bellugadís, quan no's podía donar un pás de la
gran gentada que per tot arreu hi havia, desde l'Espla-
nada al Portal de Sant Antoni, desde la muralla de
Mar al Portal d'Isabel? La ciutat estava convertida
en un firal, tant en la Rambla, com en las plassas de
major espay, y no hi havia establiment, botiga ni bo-
tigueta que no exhibís tot lo bo y millor dels articles
que obrava o eran objecte de son negoci. Del Plá, ó
millor dit de cinch y sis horas al voltant, se pot dir
que per Sant Tomás, venían cuasi las tres quartas parts
de la població, uns per vendre y altres per firarse.

Las corrents antirreligiosas que importaren las no-
vellas ideas políticas de certs amichs del poble, comen-
saren a fer la guerra a aquells manifestacions popu-
lars del sentiment religiós, baix el pretext de que sa
antigor, era demostració d'un esperit apocat y raquí-
tich refractari a tota expansió progresiva; y la idea
de que en las grans capitals, que per tal conceptuavan

AL CARRER DE LA BOQUERÍA

—¡Ep, mestre! No val a badar.

Amic

EL CONCURS DE GEGANTS

(Las tortugas de Tortosa) —¿Veyám si aquet empleat de correus encara ens passarà al devant.

a Barcelona, en vista de son engrandiment cada día més notori, sempre era fira, y per lo tant las firas sols eran propias de poblacions petites, anaren fent decandir aquellas "festas y firas" que tradicionalment havían prés carta de naturalesa entre nosaltres.

Y quan encara no havían arribat al extrém a que han nrribat avuy en día en que no son sombra de lo que foren, las "festas del Corpus" y las "firas" d'abans de Nadal, bons patricis previsors de lo que anava a succeir, proposaren l'establiment d'unas firas y festas anyals, que substituissin a las antigas, si acás s'abolían per complet, o arribavan a una insignificancia tal, que no fossin un parentesis en la vida normal de la ciutat, per l'explay d'aquesta mateixa vida d'activitat, però en un sentit més afalagador y alegre, que induhís a la gent de fora a participarne. Y lo que inteligencias tan claras com las d'en Cortada y en Coroleu insinuaren, s'ha demostrat ara de una manera evident que devia ser atés.

Era per allà la segona quinzena del mes d'Agost del any 1871, quan en la premsa barcelonina se feu una propaganda tan ferma en pró del establiment de las tals firas y festas, que l'Ajuntament que hi havia, presidit per D. Francisco Soler y Matas, acullí'l pensament acordant a últims d'aquell mateix mes celebrarne per la propra festa de la Mare de Deu de la Mercé, com a cosa d'ensaig. Com la tal festa era de nova creació era la més adequada pera l'establiment de lo que's projectava instituir; tant més en quant el poble no havia pas rebut malament la creació de la tal festivitad en la diócesis barcelonina, en aquells días en que hi havia interés en suprimir festas. Sapigut es que en virtud de haver *suplicado muchas veces el Gobierno español a nuestro Santísimo Padre el papa Pío IX que para bien del comercio, fomento de las artes y provecho de la agricultura disminuyese el número de los días festivos*, a Roma se decretá als 2 d'Agost del any 1867, la supressió dels días d'oir missa y las segonas festas de Pasqua de Ressurrecció

y Pentecostés, la de Sant Esteve, la de Sant Joan y de la Mare de Deu de Septembre, devent comensar la tal

EL CARRER DELS BANYS

Una escena de "Los Sobrios del Capitán Gran."

supressió en l'any següent 1868. Aixís ho feya a saber el Ministeri de Gracia y Justicia als Arquebisbes-Bisbes y Autoritats als 26 de Juny. També sap tothom la protesta decidida que feu el poble treballador a suprimir aquelles diadas de descans de trevall manual. Però en el mateix decret de la Sagrada Congregació de Ritos, s'establí que en cada bisbat s'establís la festa d'un sant Patró, que devia ésser designat per la Santa Seu. Per aixó a 27 de Febrer del 1868 era decretat el patrocini de Nóntra Senyora de la Mercé pera'l bisbat barceloní, atinent las indicacions que havia fetas el nostre bisbe Pantaleó Montserrat y Navarro. V el nostre poble que s'havia resistit a la supressió de las mentadas festas, no s'oposá al establiment d'aquella nova, de manera que desde l'indicat 1868 en lloch de tenir cinch festas menys, ne tinguerem una més.

En lo únich que hi ha hagut que dir, es en haver sigut posposada segóns criteri dels poch enterats, Santa Eulària a la Mare de Deu de la Mercé. Si hi hagüés hagut interés en fer avinent que no era veritat aixó, la opinió no hauría arrelat tant. Consti que'l patrocini de Santa Eulària ha quedat a la mateixa categoria, permetissens dirho aixís, que abans, com hi han quedat el de Sant Francisco de Paula, el de Sant Sebastiá, el de San Roch, el de Sant Pere Nolasch, el del Angel de la Guarda, lo de la Puríssima y algún altre. Per altra part los qui tal suposan, no saben de segur que no sols la Mare de Deu de la Mercé fou invocada pels nostres pares en épocas calamitosas, en temps de guerra com en 1714, en periodes de sequedat, com ho fou Santa Madrona y Santa Eulària, sino en las crisis industrials pels nostres gremis y que fins els catalans residents a América, veyent amenassadas nostras manufacturas, se recordaren de la patrona de Barcelona en 1687, poch mesos després de erigit el patronat de Santa Eulària, y que ja d'abans dels temps de Carlos V. *Esta ciutat la te per una de las majors calitats que puga tenir*

Y ara tornant a nostre objecte, devém fer constar que apesar d'haberse rebut a principis del mes de Setembre del 1871, la nova de que en breu visitaría nostra ciutat el rey d'Espanya Amadeu de Saboya, ab tot y l'entrebanch que aquesta visita importava, els barcelonins no varen perdre de vista son objecte: de manera que si'l rey fou rebut com corresponía, las fiestas y festas "resultaren espléndidas, per lo que la breuetat de temps que hi havia hagut per prepararlas permetia. En vista del resultat obtingut tornaren a celebrar-se l'any següent de 1872, com se anaren celebrant en los anys 1875, 1876, 1877, 1879, 1780, 1881, 1882, 1883 y en 1887.

En l'any 1888 formaren part de las festas promogudas ab motiu de la Exposició Universal y en 1892 foren el prólech de las que's celebraren ab l'esdeveniment del centenari del descobriment de América per Colón.

Fácil ens fora fer una historia detallada de las tals festas de la Mercé, pero la tasca ha resultat ja massa llarga, no per nosaltres, sino per las dimensions que permetan las planas del setmanari.

RAMÓN N. COMAS.

NOTA DE LAS FESTAS

—¡Ay, ay! Plou sanch...

DILUVIESCA

¿Que's pot entrar? —Endevant.
 —Ab permís.—¿Per qui demana?
 —Tinch de veure al director;
 li haig de dir quatre paraulas.
 —Aquí'l te de cos present,
 pot parlar ab tota confiansa.
 —Donchs escolti: un servidor
 soch d'*ideyas avensadas*,
 suscriptor desde molt temps
 del diari de la casa,
 compro *La Publicidad*,
 tinch *La Esquilla* y *La Campana*,
 he sentit a n'en Lerroix
 y'l seu taranná m'encanta.
 En fi, soch de cap a peus
 una persona sensata.
 A més de tot lo qu'he dit,
 soch adroguer de la plassa
 y encar que amich del *progrés*,
 tinch la botiga *corcada*,
 es a dir, no l'he tocat,
 de quan la va fundá'l pare.
 A devant mateix ahont visch
 un altre adrogué hi te estada
 que fins poch temps ha sigut
 un bon company, que ara m falta,
 puig estavam avinguts,
 els negocis ens marxavan,
 y encar que molt *avensats*
 veníam cosas *passadas*,
 fins que'l pobre's va morir

endentat perque jugava.

Mes el que ara s'hi ha llogat
[quin mal home, malvinatjel
tot ho ha posat de nou,
la botiga es una plata,
y'm pren tots els parroquians
y encar més las parroquianas.

Ben segur que es *clerical*,
puig ha dit que soch un ase,
te'ls productes al engrós
es actiu, es jove encara;
fins catalanista y tot
perque l'hi vist devegadas,]
que s'está llegint *La Veu*
o el *Cu-Cur* [mala negada!

—Pro ab tot aixó no m'ha dit
qué se li ofereix encara.

—Té rahó, donchs ja veurá
un servidor desitjava
que'm posés ulgun escrit
d'aquells fets ab tanta sanya
dient, que aquest adroguer
que m'ha portat la desgracia
roba ab el pes a tothom,
don veneno en lloch de pastas,
en fi, tramharho tant bé
que hagi de plegar y anarsen,
y encara fora millor
ferlo aná al carrer d'Amalia.

—Pro que es veritat lo que diu
de que roba y fa desgracias?

—Ca, no senyó, es al revés,
d'aixó'm queixo [malvinatjel

—Tot aixó que m'ha contat
es cosa tan delicada...

—Be, veurá, ja'ns entendrém.
¿Vol deu duros?—Fugi, y ara?...
—¿En vol trenta?—No senyor....

—Donchs escolti ¿en vol cinquanta?
—S'ha equivocat, jo no'm vench....

¿Veu aquella americana
que está penjada en un clau
al costat d'aquella taula?
Donchs si vol quedar servit
ab ella entenguís desd'are
y segons s'hagi portat
també'ns portarem nosaltres.

GANSERÍA DE PAGÉS

—¿Y doncs, Tòful, quan marxéu? Ja no farán res més!
—Espero'l ball de *tiqueta*.

—Ja'ns hem entés, passióbé,
crech que no podrá queixarse.

Quan l'home ja es al carrer,
el directó ab gran catxassa
despenja'l jech del seu clau,
fica la má a una butxaca,
en treu tres bitllets de vint,
els mira, els olora, els palpa
y tot rient per sota'l nas
es posa a escriure a la taula....

Y aixís es va redactant
El Eco de las Cloacas.

CIRINEU.

DEL DRAPARE

“Poesias”.—Colecció original de D. Joseph Falp y Plana.

El Sr. Falp y Plana es un distingit metge que comparteix el conreu de la poesia ab la tasca de curar. L'obra que acaba de donar a llum, conté precisament un llarch prólech, encaminat a probar que's pot ser poeta, *magüer* que metge homeopátich. Y en ajuda de la seva tesis, posa en el libre un gavadal de composicions poéticas, en general ben apreciables per la seva expontan citat, la seva correcció y la seva delicadesa.

Tot alabantlo com a poeta, fem vots pera que no hagem d'usar may els seus serveys médechs.

“Parsifal. Apothéose musicale de la Religion Catholique,” per Miquel Doménech Espanyol.”

S'ha publicat una elegant edició francesa d'aquesta obra, que ben segur será llegida ab gust per tots els que's capican de cosas de música y especialment de música wagneriana.

“Defalliment” y “Rosa de Jericó”.—Composicions pera cant y piano, escritas sobre lletra de Mossen Verdagner pemeestre Goberna.

Son duas hermosas produccions musicals dignas d'obtenir éxit entre'ls aficionats.

MEXO

EPIGRAMA

Tenia una enfermetat als ulls, el senyor Ventura y ha donat per resultat que al aná a ferli la cura borni d'un ull ha quedat. Y exclamantse a n'el meu pare del que li costa el doctó, li ha dit: El més trist ve ara; perque aquesta operació em costa un ull de la cara

PERE SALÓM MORELLA

ELS CARRERS ADORNATS

El laurel de la victoria per qui se l'ha guanyat.

Hem sigut cridats a declarar davant del tribunal militar per respondre de l'orla decorativa que vàrem publicar en el número 38 acompanyant el retrat del notable poeta en Joan Maragall.

Densà que tenim d'alcalde a n'en Zopetaz, que cada dia se reuneixen en un dels palcos del Tivoli (Circo Rojastre) en dulce amor y compañía, en Fabra, el lloro de Barberillo, el gegant Berenguer y els republicans de Mir y Miró, Buijó y Molas.

El quadro crida l'atenció de tothom no sols per l'arranjament del mateix, sinó per la xerrameca que s'aconsegueix durant l'espectacle.

Ab tot, ara no creguin que aquets ilustres proboms van allí a divertir-se; cá, res d'aixó; hi van a apenar-se en Buijó de fer el pallasso, el Barberillo d'escalar planxes, en Mir els salts de doble expansió y en Berenguer la barra fixa.

La llástima es que la contracta de tota aquesta xerrameca que han comensat a formar tots plegats li surt cara a Barcelona.

Algim al Ciero: se ha presentado al juzgado del Hospital una denuncia que no deja de tener gracia.

Un individuo llamado Antonio Badenas compró pimientos a una mujer que tiene un puesto en la calle de la Libertad.

Una de las mencionadas frutas estaba llena de alfileres, tan hábilmente colocados, que no se dió cuenta el comprador hasta que hubo comido varios pimientos de pimiento.

Verdaderament el cas es graciós, com ho seria'l cas de Mencheta's comprés un respall per brunyir-se el cap y entre'l pel li posessin punxas d'argelaga.

Altre dia El Liberal en Barcelona's bañaba en un bany de lluvia, ab motiu de la que va caure aquets

carrers días, interrompent momentàniament las Fiestas de la Mercè.

Ara no's creguin que ho digués per inquina a la nostra capital! Què es, cas! Si estava satisfet d'aquella pluja intempèstiva, va ser perquè va vendre més diaris, d'enchs eran molts els forasters que haventse deixat el paraguas al poble o a la fonda, compravan números de El Liberal per a protegirse'ls barrets de la mullena. Cada cosa en son lloch.

Degudament autorisats, podem assegurar que no es certa la versió que han tet circular alguns maliciosos de que La Veu de Catalunya subvencioni a La Publicidad.

Els interessats ens pregunten que ho fem constar aixís, tota vegada que'l fet de que la majoria dels números del darrer dels esmentats diaris tinguin la primera plana íntegrament destinada a ocuparse de La Veu, podria donar algún fonament a la versió de referència.

Consti aixís.

En Lerroux s'ha enfadat perquè li hem dit que havia anat a Madrid a cobrar.

Es clar, home. Nosaltres que sabem que en Lerroux no te ofici ni benefici, que es més gandul que'l jeure y que no se li coneixen bens de fortuna, ¿qué te d'extrany que al veure que cambiava anchos billetes de quinientas exclamessim sentenciosament, com el castell del qüento:

A mi me falta un lechon.
Tienes el hocico untado?...
No sé que te diga Anton.

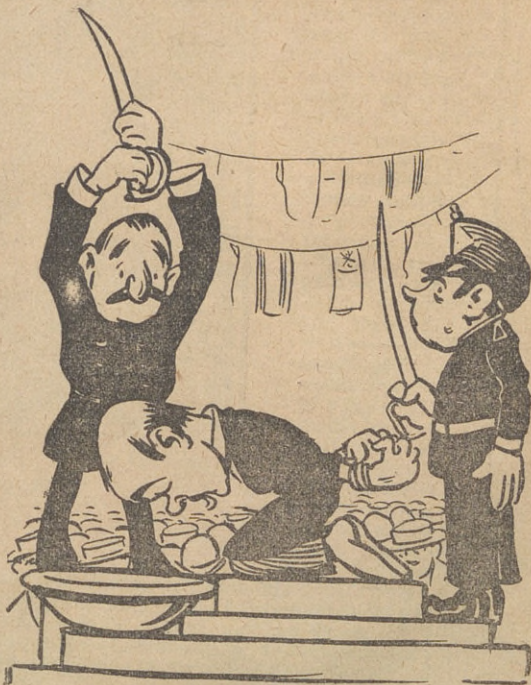
Y qui diu Anton diu Alejandro.

Oh. Ja estém veient que aquest valent de guardavropia qualsevol día ens vindrà a de-afiar. Però nosaltres no acceptarém. Ab ell no hi volem cap tracte fins que surti de sota el llit, ahont va amagarse quan els civils li buscaven las nassigollas.

Ja ho tens entés, Cataclismo.

En el festival infantil que diumenge tingué lloch en

ELS CARRERS ADORNATS

Y al que hagi ficat la pota, nada; pena capital.

el Parch, va cridar molt la atenció del públich el *nano* representant ¡Cu-cut!

El cap es reproducció fidel del que figura en nostre conegut cartell, y es degut al notable escultor senyor Renart.

L'efecte que nostre *nano* produïa, montat en un burret ricament guarnit, l'expressa clarament el fet de que a son pas el públich aplaudia ab entusiasme.

Agraim al públich las demostracions d'afecte ab que va distingirnos y felicitem y doném las gracias al senyor Renart, al intelligent modisto don Carles Casamitjana y a las simpáticas y amables senyoretas dependentas de l'esmentat senyor, que contribuïren al bon éxit donantnos tota mena de facilitats y sense quin valiosíssim concurs no ens hauria sigut possible vèncer els inconvenients d'última hora que sempre es presentan en aquets casos. ¡Cu-cut! queda altament agrait a tots y es complau fentho constar aixís.

Hem llegit ab especial satisfacció la curiosíssima obra de Don Enri Tarré titulada: "Els aucells més útils a la agricultura catalana."

Entre aquets hi classifica ab molt bon acert el cucut, del qu'n fá la següent descripció: "El cucut es, com deyam, l'únich aucell d'Europa destinat a combatre la cuca peluda. Cap altre s'atreveix a atacarla; tan sols

el cucut que ha sigut dotat de medis apropiats, té la missió de destruírla. La cuca peluda llensa o destila per sos pels un suor acre que espergintse per l'aigua, fá que quan son en gran nombre, es molt molesta

la respiració prop de ditas larvas: al tocarlas cada pel causa una picada que irrita la pell, produint una inflamació que, repetida, seria mortal pera l'individu."

El bon criteri dels nostres lectors comprendrá que aquestas cucas peludas no son altrás que ls cacichs y caciquets de tots colors, *redentores del pueblo y altrás alimañas* per l'estil de que tan bella destrossa ne fá el nostre ¡Cu-cut! evitant per aquest procediment que molts catalans massa confiats siquin víctimas de las sevas picadas virulentas.

En quant a nosaltres, quina missió es la de *mossegat* cucas peludas, encara que ho siguim més que en Sampere y Miquel, no correm perill d'intoxicació gracias a una propietat característica que refereix molt ensopagadament el senyor Tarré:

"Cap altre aucell pot impunement menjarse una cuca peluda:

sols el cu-cut. El Creador proporcioná a son ventrell la defensa contra ls efectes de la picada, cubrintlo interiorment ab un ferro groixut, afelpat, com aixís també'l canó de son coll. Ademés té la facultat, una vegada feta la masseració de la cuca en el

FATXADA DE CAL AURIGEMA

(Fot. de J. Branguí).

such gástrich, de treure o vomitar els pels de dita cuca en forma de pilota“.

Ab això ja ho tenen entès els nostres lectors; no passin ansia pel nostre ¡Cu-curl perque està preservat de tot envenenament y n'és bona prova que malgrat el gran gasto de cucas peludas que ha fet, segueix ab més salut que may.

Esperém ab atany la segona part de la interessant obra del senyor Tarré en la que tractarà dels aucells perjudicials, entre'ls quals hi inclourá segurament a tots els *pájaros de cuenta* que fan niu sota certes teuladas de la Rambla del Mitg.

LA RAMBLA DELS AUCELLS

L'altre día, ab la més poca aprensió, publicava *La Perdida* el següent paragraf del malaguanyat Pi y Margall, en el que's tracta dels cacichs:

“Son unos perturbadores, que mienten patriotismo y nunca lo tienen; hablan de ideas, y no fueron jamás capaces de concebirlas. Cambian, porque así lo exige la salud de la República, y es por querer arrimarse al que creen más cerca del Gobierno. Peste de la nación y carcinoma de los partidos, todo hombre honrado debiera de negarles la mano. Su atrevimiento es tal, que sólo es igual á su ignorancia; la corrupción que traen al país solo es compatible con la venalidad de sus almas y la depravación de sus corazones. ¡Ah! Mientras no nos desahagamos de esa funesta plaga, no esperemos para esta pobre nación ni felicidad ni sosiego.”

Aquesta es la nostra. Justament sempre ho hem dit aixó. Ho hem dit y hem fet tots els possibles pera realisarho.

No poden dir tant els de *La Perdida*, que hi han fet al sempre que'ls ha convingut. Per aixó no sabem esplicarnos que hagi sigut justament *La Perdida* el diari que hagi retret las paraulas del ilustre Pi y Margall.

Si la gent d'aquella casa arribessin a ser capassos de tenir bona fe, diríam que aquesta vegada els hi ha sigut *sorprendida*.

D'altra manera no's comprèn que ells mateixos se fessin semblant *reventada*.

Diuen qu'els catalanistas tots som *carca-regionals*.

Els que tal cosa aseguran pera mí son molt *carca-mals*.

El nostre inteligent colaborador artístich D. Ferrán Rus ha inaugurat a la Ronda de la Universitat una botiga d'efectes fotogràfichs montada ab una riquesa y bon gust verdaderament extraordinaris.

Felicitem al senyor Rus y desitjem tota mena de prosperitats al seu establiment.

Del *Diario de Barcelona* del dilluns (edició del matí):

“La agitadora anarquista Teresa Claramunt que habia sido detenida de nuevo á consecuencia de un requerimiento del Capitan general de Cataluña, ha sido otra vez puesta en libertad por orden del gobierno.”

A l'hora que escribim aquestes ratllas següia a la presó el nostre benvolgut *“mich y company”* en Joseph Raurell, corresposal de *La Veu de Catalunya* a Centellas.

De tot cor desitjem que no s'allargui més la seva estada en aquella casa.

La *Compañia Catalana de Electricidad* acaba de obtenir un gran triomf resolent el problema de cobrar a elevadíssim preu el fluid que no sumini tra.

Tots els carrers qu'han tingut la pega de caure en mans de la nomenada Companyia, han tingut de fer l'enllumenació a mitjas y alguns d'ells, el de Fernando per exemple, s'ha quedat tot fosch

El resüm: que *La Catalana* ha fet una planxa monumental que Barcelona no ha de oblidar tan fácilmente y a quina planxa correspondrá sens dubte *dignament* el comers de Barcelona.

Tenim entès que l'enginyer de *La Catalana* no es catalá de lo cual ens felicitem.

Vaja, que la Companyia tenint aquest enginyer es precis que recomegni qu'ha de mantenir un llum mes y que es lògich qu'ella el pagui pro no que'l pagui el comers.

—Anem noy anem, que aquets llums vessan.

BATALLO INFANTIL

Exercicis a la plassa d'Armas del Parch.]

(Fot. de Rus)

— Gracies a Deu que he trobat un paraigua de la meva mida!

Del concurs de gegants y monstres típics.

(Fot. de Rus).

PETITAS LLISSONS

d'Història Sagrada, profana y natural

Declara un vell pergami
que Adam no pagava'l vi.

L'home del temps proto-històrich
no usava'encar l'àcit bórìch.

Ni a Sodoma ni a Gomorra
may ningú va gastar gorra

A. ADAM

Als nostres lectors

A causa d'accidents imprevistos, ocorreguts en la confecció del present número, s'ha hagut de retardar per algunas horas la seva sortida.

Creym que'ls nostres lectors sabrán fersen càrrech y ens perdonarán el retràs.

Ultima hora

Tenim la satisfacció de comunicar als nostres lectors que'l *nano* de ¡CU-CUT! que va pendre part en el concurs de gegants, nanos y mónstres típics, ha obtingut diploma d'honor degut a certas conxorxas del Jurat ab els jesuitas que'ns subvencionan.

Al burro no li han donat res porque ja cobra del fondo de consums.

IMPRESA DE MARIÁN GALVE, AVISO, 18

El carrer de Ponent (Fot. de Rus).

Concessionaris exclusius
ROLDÓS Y C.^a
 37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
 pels anuncis
 37, Rambla del Centre, 37

Humors

Els malalts que han estat en Balnearis sulfurosos, si volen conservar i reforçar sa benèfica acció curativa durant l'hivern deuen pendre ara el **Sofreliquit** del Dr. Terrades; però es indispensable als que patint herpes, (brians), escrófulas, mals crònics i altres erupcions de caracter humoral, no hi han pogut anar. La **Pomada de Sofreliquit** del mateix

inter obra maravellosa en aplicacions externes a las llagas grans, còctas, floroncos y tacas y altres afeccions de la pell. Demanis en Farmacias. Consultas: Carrer Universitat, 21, principal, y Bruch, 101, entresol.

CUIRO ARENAD
 PERA TEULADAS

IRROMPIBLES
 (AB PRIVILEGI)
 Esteva, Plassa Nova, 12

Bicicletas-Automóvils
 No hi ha de millors que's de la fabrica **Dürkopp's Bielefelda** de Alemanya.
 Garantia, baratura sens igual. No compren sense passar per nostra casa; res costa enterarse.
 Molas, 34, entresol, 1^a, Barcelona
 Representant: **Joseph Cunill**
 Se exhibeixen catàlechs y envian fora de Barcelona, previ envió del correu.

MIQUEL HORTA

DIPOSIT GENERAL FOTOGRAFICH

de **Ramón Olaguer Feliu**

PLASSA REAL, 4.—PASSATGE MADOZ, 6

Aparatos fotogràfichs y accessoris de totas classes. Productes químic s pera la fotografia. Placas y papers de las marcas més acreditadas.

Laboratori y galeria a disposició dels aficionats

FABRICA DE PIANOS

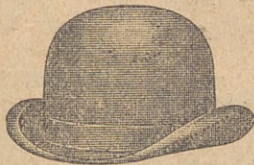
PRIU, MALLARD Y C.^a

Carrer de la Riereta, 13.—BARCELONA

Els pianos *oblicuos*, creuats y de *cola*, venuts durant els 23 anys de la fundació d'aquesta, son *suficient garantia* pera que'ls senyors *Mestres* els recomanin als seus deixebles y'ls adquireixin pera'l seu us particular.

A **plassos** desde 4 duros.—**Al comptat** a preus de fabrica

El piano especial pera estudi es casi regalat

Sombrereria **LA COMERCIAL**

Pera bons barrets visiteu aquesta casa

7, Vidre, 7

Entre plassa Real y carrer Escudellers

GRAN REGALO ARTISTICH

del Saló de Bellas Arts de **D. AGUSTI FABREGAS**

Rambla del Mitj, 38.—Barcelona

Als Lectors del **¡Cu-Cut!**

Sols y únicament per aquet mes d'Octubre se podrán obtenir preciosos quadros al oli en paisatges y marinas de reputats artistes, habentse'l senyor **Fábregas** encarregat de la colocació en els matelxos de magnífichs marchs de noguera y ample bordó d'aurat fi de 12 cms. y obtenintse tot ab el següent cupó:

EL ¡CU-CUT!	Val fins al 31 d'Octubre de 1902	CUPO ARTISTICH		EL ¡CU-CUT!	Val fins al 31 d'Octubre de 1902	
		Val per	cuadros de 1'75 × 1'05 metres			
		Val per	» de 1'24 × 0'84 »			
		Val per	» de 1'00 × 0'64 »			
Saló de Bellas Arts de Agustí Fábregas Rambla del Mitj, 37. — BARCELONA						

INSTRUCCIONS.—Omplis el cupó dels quadros que's vulguin junt ab 25 ptas. pera'ls de 1'75 per 1'05 metros; 15 pessetas pera'ls de 1'24 per 0'85 metros; 10 pessetas pera'ls de 1'00 per 0'65 metros, y s'entregarán o portarán a domicili.

Els lectors de fora tenen que dirigirse a **D. Agustí Fábregas**, Rambla del Mitj, 37, remetent l'import en lletra de fácil cobro o Giro mutuo.

S'embararán sens augment de preus y s'entregarán a l'agencia o facturarán a càrrec del consignatari.

Ademés en la mateixa casa hi há gran assortit de porcelanas, quadrets, paletas y quadros de totas menas y tãmanys.

Se posan marchs de totas menas a preus reduits al engrós y a la menuda.

Unica casa de Barcelona que té de vespre enllumenat ab potents archs voltàichs d'electricitat pera que'l públich no pugui ser enganyat ai comprar.

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
 Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
 Baixada de Cervantes, num. 3. — Prop del Bolsi

ESTIGUIN BONS

—Bon viatge y que l'any vinent las poguem celebrar ab més daixonsas y menos... d'illonsas